

Lunds universitet
Språk- och litteraturcentrum
Filmvetenskap
Handledare: Erik Hedling
20160114

Queenie Van
FIVK01:3

Vit som gul

Yellowface och whitewashing i 2010-talets populärfilm

Innehåll

Introduktion.....	2
Vad är <i>yellowface</i> och <i>whitewashing</i> ?.....	3
Material.....	5
Begrepp.....	8
Hur?.....	10
Som vägledning.....	10
Som en komisk effekt.....	12
Som reinkarnation.....	15
Som något vita inte är.....	17
Varför?.....	19
För att locka publik.....	20
På grund av lojalitet.....	22
För att hylla.....	23
För vitt bakom kameran.....	25
Slutssats.....	27
Käll- och litteraturförteckning.....	29

Introduktion

Hur rasism tar form är ett väldebatterat ämne, men något som de flesta kan komma överens om är att det västerländska samhället har kommit långt i sin kamp för jämlikhet. Visst finns det många orättvisor, men direkt påtaglig rasism som segregerade bussäten och dylikt förekommer inte längre, eller? Så sent som i oktober 2015 blev begreppet *blackface* (svartansikte) aktuellt igen efter att några college-studenter vid UCLA hade sminkat sig i det på en temafest.¹

Blackface, som många förknippar med hur vita sminkar sig svarta för att representera svarta i filmer och på teaterscenen, ofta till den svarta befolkningens nackdel, har blivit något som används av "vanliga" människor vid något så vardagligt som en studentfest, och rasismens närvaro idag blir väldigt påtaglig.² Något som tidigare förde tankarna till "förr i tiden" förekommer alltså än idag. *Blackface* som utklädnad på college-fester är inget nytt, och fenomenet blev utgångspunkten för filmen *Dear White People* (Justin Simien, 2014), som kritiserade både *blackface* och hur vita hanterar frågor som rör rasism. Något liknande *blackface* som dock inte fått samma uppmärksamhet eller blivit debatterat i samma utsträckning är *yellowface* (gulansikte). Precis som *blackface* inte är något som endast tillhör det förflutna är *yellowface* något som fortfarande förekommer, inte minst i filmer och TV-serier. Som med mycket annan rasism är *yellowface* något som de allra flesta förknippar med "förr i tiden". Utan distans till händelserna, som man ofta har till det förflutna, kan det dock vara svårt att se och hitta när ett sådant aktivt rasistisk beteende sker, men *yellowface* förekommer i film och TV än idag i allra högsta grad.

På ett liknande sätt som med *blackface* går *yellowface* ut på att en person iklär sig rollen som en karaktär som är utav en annan ras, i det här fallet en östasiatisk. Med *yellowface* i filmer visar personerna bakom produktionen att de på något plan vill inkludera en viss etnicitet och/eller kultur, men istället för att använda de människorna som faktiskt är en del av det de vill representera i sin produktion, använder de sig istället av en vit skådespelare, som redan är

¹ Veronica Rocha, "Kanye West-themed frat party at UCLA sparks protests, claims of racism", *LA Times*, 2015-10-09, artikel hämtad från <http://www.latimes.com/local/lanow/la-me-ln-ucla-blackface-kanye-party-20151008-story.html> (2016-01-20)

² Eric Lott, *Love and Theft*, New York: Oxford University Press 1993, s. 3 f

överrepresenterade, och iklär hen kulturen/rasen.³ Östasiater och andra ickevita raser och etniciteter är redan underrepresenterade i västerländsk media, och att då välja en vit skådespelare för att representera dessa människor och deras kulturer blir ett steg i fel riktning. Dessutom blir det med en vit skådespelare som spelar en östasiatisk karaktär lätt att representationen blir närmast stereotypisk. Argument som att producenterna endast ger publiken vad de vill ha håller inte då filmbolagen till viss del har ansvar i att forma vad folk vill se. Kring att publiken hellre ser vita skådespelare på den vita duken än ickevita resonerar sociologen Lester Andtrist på hemsidan *The Sociological Cinema* "If it is true that the paying public truly wants white actors to dominate the silver screen, then Hollywood producers need to own up to the fact that they have played a central role in shaping that desire."⁴ Alltså ligger det främst hos de stora filmbolagen i Hollywood att förändra utbudet, för publiken kan ju inte välja att se filmer med ickevita protagonister om den sortens film inte erbjuds. Med alla ovanstående argument om varför *yellowface* inte bör användas kan det verka märkligt att det ändå förekommer i dagens media. Hur ser användandet av *yellowface* ut idag? Kan orsakerna till användandet vara annorlunda idag än vad det var förr? Om avsikterna inte är likdana längre, är användandet då acceptabelt?

Vad är *yellowface* och *whitewashing*?

För att diskutera ordet *yellowface* kan det vara värt att man först undersöker vad begreppet *whitewashing* (vittvättning) innebär, och vad det har för betydelse i detta sammanhang.

Ovannämnda Andtrist beskriver *whitewashing* på följande sätt: "In its simplest form, whitewashing refers to the tendency of media to be dominated by white characters, played by

³ Darnell Hunt, Ana-Christina Ramon och Zachary Price vid institutionen Ralph J. Bunche Center for African American Studies vid UCLA presenterade en studie februari 2014 med titeln "2014 Hollywood Diversity Report: Making Sense of the Disconnect". Inför Studien undersöktes bland annat 172 filmer som hade premiär 2011. Det framkom bland annat i studien att endast 10.5% av huvudrollerna hade gått till ickevita skådespelare, vilket pekar på underrepresentation då dessa minoriteter står för 36.3 av de amerikanska invånarna. "2014 Hollywood Diversity Report: Making Sense of the Disconnect", Ralph J. Bunche Center for African American Studies at UCLA, studien hämtad från <http://www.bunchecenter.ucla.edu/wp-content/uploads/2014/02/2014-Hollywood-Diversity-Report-2-12-14.pdf> (2016-01-20)

⁴ Andtrist, Lester, "What Is Whitewashing and Why Does It Matter?", *The Sociological Cinema*, 2015-02-22, blogginlägg hämtad från <http://www.thesociologicalcinema.com/blog/what-is-whitewashing> (2016-01-20)

white actors...”, vilket följs upp av att Andtrist beskriver fyra olika sorters *whitewashing*.⁵ Den första typen av *whitewashing* är när en film är baserad på en historisk händelse, och vita skådespelare får spela ickevita roller. Detta kan även appliceras på när litterära verk blir filmer, och en ickevit karaktär spelas av en vit skådespelare i filmadaptationen. Andtrist ger två förslag på hur detta kan genomföras. Enligt det ena sättet försöker skådespelaren spela ickevit, som i fallet med Johnny Depp i *The Lone Ranger* (Gore Verbinski, 2013) där han spelar en indian. Det andra tillvägagångsstättet är att helt enkelt ignorera att karaktären från första början var ickevit, och låta karaktären bli vit på film, vilket är fallet med huvudrollerna i *The Last Airbender* (M. Night Shyamalan, 2010).⁶

Det är genom denna första typ av *whitewashing*, när en vit skådespelare spelar en ickevit karaktär, som *yellowface* aktualiseras. I *Keywords for Asian American Studies* (2015) skriver Linda Trinh Vo: “Yellowface, akin to blackface, applies specifically to yellow minstrelsy, in which white entertainers in film and on stage don costumes and facial prosthetics to evoke Asianness.”⁷ I samma text tar författaren upp ett så tidigt exempel i filmhistorien som *Madame Butterfly* (Sidney Olcott, 1915), i vilken Mary Pickford iklär sig *yellowface* för att spela karaktären Cio Cio. I *Yellowface : Creating the Chinese in American Popular Music and Performance, 1850s-1920s* (2005) skriver Krystyn Moon om debatten som uppstod när Jonathan Pryce fick rollen som en vietnamesisk karaktär i pjäsen *Miss Saigon* 1991. I sin kritik mot valet av skådespelare och mot den stereotypa framställningen av de ösasiatiska karaktärerna använde amerikanska asiater sig av just termen *yellowface* för att belysa problematiken kring representationen.⁸

Artikeln “‘A Certain Slant’: A Brief History of Hollywood Yellowface” av Robert Ito lyfter fram andra relevanta och kända fall där *yellowface* har använts i filmer, som *The Teahouse of the August Moon* (*Tehuset Augustimånen*, Daniel Mann, 1956) där den kända skådespelaren

⁵ Andtrist, Lester, “What Is Whitewashing and Why Does It Matter?”, *The Sociological Cinema*, 2015-02-22, blogginslag hämtad från <http://www.thesociologicalcinema.com/blog/what-is-whitewashing> (2016-01-20)

⁶ Andtrist, Lester, “What Is Whitewashing and Why Does It Matter?”, *The Sociological Cinema*, 2015-02-22, blogginslag hämtad från <http://www.thesociologicalcinema.com/blog/what-is-whitewashing> (2016-01-20)

⁷ Linda Trinh Vo, *Keywords for Asian American Studies*, New York och London: New York University Press 2015, s. 246

⁸ Krystyn Moon, *Yellowface: Creating the Chinese in American Popular Music and Performance, 1850s-1920s*, New Brunswick, New Jersey och London: Rutgers University Press 2005, s. 165

Marlon Brando inte endast blir sminkad för att spela den japanske huvudkaraktären Sakini, utan även försöker sig på en japansk brytning.⁹ Ett intressant val som gjordes i samband med produktionen av denna film var att låta de mindre östasiatiska rollerna spelas av östasiatiska skådespelare, vilket även förekommer i två av filmerna som är i fokus av denna uppsats. Den svenska skådespelaren Warner Olands återkommande roll som Charlie Chan nämns också. Ett av de mest berömda fallen av *yellowface* lyfts fram, nämligen *Breakfast at Tiffany's* (*Frukost på Tiffany's*, Blake Edwards, 1961). Mickey Rooney spelar här huvudkaraktären Hollys japanska granne. Hans prestation har väckt mycket debatt om just *yellowface*, och filmens regissör Blake Edwards och producent Richard Shephard har på senare tid uttryckt ånger över valet av Rooney.¹⁰ Det är även värt att ta upp nyare exempel, som Bond-filmen *Die Another Day* (Lee Tamahori, 2002). I filmen förvandlar antagonisten Zao sig till en vit man vid namn Gustav Graves. Snarare än *yellowface* är detta ett unikt sätt att applicera *whitewashing*, eftersom man i filmen väljer att ta bort karaktärens ickevita dra. Även *Dragonball Evolution* (James Wong, 2009), som är en filmadaption av mangaserien *Dragon Ball* (1984-1995), och där den japanska protagonisten Goku spelas av den vita skådespelaren Justin Chatwin, är värd att ta upp då den är väldigt färsk i sitt användande av *yellowface*.

Material

Eftersom det är just representation som är kärnan i varför *yellowface* är problematiskt kommer jag att använda mig av produktioner som haft stora budgetar och/eller som var tänkta att nå ut till en stor publik. Därför har jag också valt engelskspråkiga filmer, eftersom det är den typen av film som dominerar i västvärlden. Man kan argumentera för att de stora produktionsbolagen inte har mer ansvar än andra när det kommer till representation, men det är svårt att förneka att ju fler som tittar, ju mer människor påverkas av bristen på representation. Varför nyare filmer har valts

⁹ Robert B. Ito., "A Certain Slant': A Brief History of Hollywood Yellowface", *Bright Lights Film Journal*, 2014-05-02, artikel hämtad från

<http://brightlightsfilm.com/certain-slant-brief-history-hollywood-yellowface/#.VlnWunYvfIV> (2016-01-20)

¹⁰ På kommentatorsspåret som spelades in inför 45-årsjubileumet för *Breakfast at Tiffany's* (1961) hörs Shepard säga "If we could just change Mickey Rooney, I'd be thrilled with the movie.", och Edwards säger "Looking back, I wish I had never done it... and I would give anything to be able to recast it, but it's there, and onward and upward." "Breakfast at Tiffany's - trivia", *IMDB*, uppslagspost hämtad från <http://www.imdb.com/title/tt0054698/trivia?item=tr2483974> (2016-01-20)

är dels för att belysa hur färsk användningen av *yellowface* faktiskt är, att traditionen är högst levande, och dels för att det finns väldigt lite forskning på *yellowface* överlag, än mindre på nya fall. Bristen på forskning på området bekräftar bilden av att *yellowface* är något som inte anses vara något som förekommer idag. Den enda boken som jag hittade som har *yellowface* som främsta fokus är redan nämnda Krystyn Moons *Yellowface: Creating the Chinese in American Popular Music and Performance, 1850s-1920s* som granskar titlar som är över eller knappt 100 år gamla.¹¹ Fokus i texten kommer att ligga på hur och varför *yellowface* används. När det kommer till hur det används kommer själva utseendet av skådespelarna som bär *yellowface* att undersökas och vilken funktion detta fyller. Här kommer främst *Reversing the Lens - Ethnicity, race, gender and sexuality though film* av Lane Ryo Hirabayashi och Jun Xin, som diskuterar kring olika östasiatiska stereotyper, att användas.¹² Angående varför *yellowface* har valts kommer sannolika bakomliggande faktorer och dylikt att studeras. Vid de olika styckena om de olika potentiella orsakerna kommer diskussionen ta upp Richard Dyers *Stars* som behandlar filmstjärnor och deras funktion, Thomas M. Leitch text "Twelve Fallacies in Contemporary Adaptation Theory" om filmadaptation och Nicholas Sammonds *Birth of an Industry* som bland annat diskuterar kring *homage* och stöld, och Stacy L. Smiths, Marc Choueiti och Katherine Piepers studie "Race/Ethnicity in 600 Popular Films: Examining On Screen Portrayals and Behind the Camera Diversity" som behandlar representation i film.^{13 14 15 16} Judy Tzu-Chun Wu text "Review: Porcelain, Yellowface, and Immigration Exclusion: Orientalism and American Identity" är en recension av *Chinatown: Orientalism and the Shaping of American Culture, 1776-1882* av John Kuo Wei Tchen.¹⁷ Boken i fråga lyfter bland annat upp *yellowface* ursprung, och det hade självklart varit fördelaktigt ifall originalkällan fanns till hands. Recensionen

¹¹ Moon, *Yellowface: Creating the Chinese in American Popular Music and Performance, 1850s-1920s*

¹² Lane Ryo Hirabayashi, Jun Xin, *Reversing the Lens - Ethnicity, race, gender and sexuality though film*, Boulder Colorado: University Press of Colorado 2003

¹³ Richard Dyer, *Stars*, London: British Film Institute 1998

¹⁴ Thomas M. Leitch, "Twelve Fallacies in Contemporary Adaptation Theory", *Criticism*, 2003:2

¹⁵ Nicholas Sammond, *Birth of an Industry*, Durham och London: Duke University Press 2015

¹⁶ Stacy L. Smith, Marc Choueiti, Katherine Pieper, "Race/Ethnicity in 600 Popular Films: Examining On Screen Portrayals and Behind the Camera Diversity", University of Southern California, studie hämtad från <http://annenbergl.usc.edu/pages/~media/MDSCI/Racial%20Inequality%20in%20Film%202007-2013%20Final.ashx> (2015-01-20)

¹⁷ Judy Tzu-Chun Wu, "Review: Porcelain, Yellowface, and Immigration Exclusion: Orientalism and American Identity", *American Quarterly*, 2000-01-12, Vol. 52, Issue 4 (2016-01-21) s. 742 f

erbjuder dock en överblick av boken, och får därmed fungera som källa. Både när det kommer till hur och varför kommer paralleller att dras till andra filmer, speciellt andra filmer där *yellowface* har använts och *whitewashing* har förekommit. Syftet med uppsatsen är alltså att se över *yellowface* funktion och orsaken bakom användandet, och se om *yellowface*-traditionen har utvecklats.

Den första filmen som ligger till grund för denna text för sitt användande av *yellowface* är *Cloud Atlas* (Tom Tykwer, Andy Wachowski, Lana Wachowski, 2012). Trots att filmen inte är producerad i Hollywood, utan är en multinationell produktion med Tyskland som primärt produktionsland, är det en storproduktion med många stora skådespelare och auteur-regissörerna som står bakom publik- och kritikersuccén *The Matrix* (Andy Wachowski, Lana Wachowski, 1999). *Cloud Atlas* är en filmadaptation av romanen med samma titel av författaren David Mitchell som publicerades 2004. Filmen har flera parallella berättelser som utspelar sig i olika tidsåldrar och på olika platser, och en av dem är framtidens Seoul. I detta Seoul, som i filmen kallas Neo Seoul, spelas några koreanska män av vita skådespelare sminkade i *yellowface*, vilket är i linje med hur Andtrist beskrev hur filmadaptioner av litterära verk väljer vita skådespelare för att spela ickevita karaktärer, och i detta fall ges även skådespelarna en utklädnad för att upplevas vara östasiatiska. Den andra filmen är *Aloha* (Cameron Crowe, 2015) där Emma Stone spelar en karaktär som säger sig ha hawaiiiskt och kinesiskt ursprung, trots att skådespelaren själv endast har europeiskt påbrå. Det rör sig alltså mer om *whitewashing* än ett traditionellt *yellowface*. Även här kan man koppla valet av skådespelare till Andtrists första förslag på hur *whitewashing* ser ut då Stones karaktär Allison Ng sägs ha varit baserad på en verklig person.¹⁸ Det fjortonde avsnittet i den nionde och sista säsongen av den populära komediserien *How I Met Your Mother* (Carter Bays, Craig Thomas, 2005) är den sista filmen i mitt undersökningsmaterial. I avsnittet *Slapsgiving 3: Slapointment in Slapmarra* (Pamela Fryman, 2014) åker en av huvudkaraktärerna till Kina för att tränas upp av östasiatiska mentorer, som spelas av samma vita skådespelare som annars spelar de andra huvudkaraktärerna i serien, i syfte att slå en av hans vänner så hårt som möjligt i en lek de kallar "Slap bet". Utöver användandet av *yellowface* har avsnittet valts dels på grund av seriens popularitet, men även för att syftet med

¹⁸ Cameron Crowe, "A comment on Allison NG", *The Uncool*, 2015-06-02, *blogginlägg hämtad från <http://www.theuncool.com/2015/06/02/a-comment-on-allison-ng/>* (2016-01-20)

avsnittet sägs av seriens skapare ha varit att hylla östasiatiska kampsportsfilmer, vilket är av intresse att granska.¹⁹ Samtliga filmer som är av fokus i denna uppsats har fått motta en hel del kritik på grund av *yellowface*, vilket kommer att lyftas fram. Även regissörerna och serieskaparnas egna tankar bakom valet att bruka *yellowface* kommer att diskuteras.

Begrepp

Utöver nyckelbegrepp som *yellowface* och *whitewashing* kommer denna uppsats att använda ord som kan diskuteras, vilket är närmast oundvikligt när man ska undersöka ett så komplext ämne som ras och representation. När en persons nationalitet och ursprung kommer att beskrivas kommer jag att använda ord som “kinesisk” och “östasiatisk” för att referera vilket påbrå vissa karaktärer och skådespelare har, även om dessa ord är svårdefinierade och oavgränsade. I sin avhandling *Vithet i svensk spelfilm 1989-2010* (2011) resonerar Hynek Pallas på följande sätt kring ord som ras och etnicitet:

I vissa sammanhang på grund av att det är svårt att översätta engelskans race, och detta inte alltid är möjligt - eller önskvärt - att översätta med det breda, flexibla, föränderliga och grumliga uttrycket etnicitet. Det är dock viktigt att minnas att jag vid bruket av uttrycket “ras” syftar på något vars antagna skillnader är socialt och kulturellt konstruerade.²⁰

Med grund av detta resonemang kommer jag också att för det mesta använda mig av ordet “ras”. Dessutom betyder ordet “eticitet” enligt Nationalencyklopedins hemsida “identifikation med och känsla av tillhörighet till en etnisk grupp.”, alltså vilken folkgrupp man själv anser sig tillhöra.²¹ Det är dock värt att lyfta fram kopplingen mellan dessa sociala antaganden och den fysiska kroppen. Det är på grund av dessa antaganden som olika förväntningar skapas utifrån våra fysiska attribut. Eftersom detta är djupt rotat i samhället påverkar det inte bara hur andra ser på oss, utan även hur vi ser på oss själva. Detta är också en del i varför *yellowface* är väldigt

¹⁹ Meghan Keneally, “How I Met Your Mother creators apologize for using ‘yellowface’ to make their white actors appear Asian for a fantasy sequence”, *Daily Mail*, 2014-01-16, artikel hämtad från <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2540872/How-I-Met-Your-Mother-creators-apologize-using-yellowface-make-white-actors-appear-Asian-fantasy-sequence.html> (2016-01-20)

²⁰ Hynek Pallas, *Vithet i svensk spelfilm 1989-2010*, Göteborg: Filmkonst 2011, s.24

²¹ “eticitet”, *Nationalencyklopedin*, uppslagspost hämtad från <http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/eticitet> (2016-01-20)

känsligt, för det är en dominerande grupps bild av den traditionellt asiatiskt kodade kroppen som visas. Jag vill återigen poängtera att jag är medveten om att detta är djupt komplext och att det finns andra begrepp man kan använda sig av, alla med för- och nackdelar.

Hur?

Utförandet av *yellowface* har sett olika ut genom filmens historia. I ett tidigt exempel av *yellowface* som *Broken Blossoms* (*Brutna Blommor*, D.W. Griffith, 1919) figurerar en karaktär som kallas "The Yellow Man" som spelas av Richard Barthelmess. För att av publiken uppfattas som att komma från Östasien kisar Barthelmess med ögonen och bär stereotypa asiatiska kläder. I andra lite senare exempel har man även valt att sminka skådespelaren i fråga med mindre ögon och ibland även med större tänder. Ett exempel där filmteamet har ansträngt sig väsentligt för att sminka fram ett tydligt *yellowface* är *The Bitter Tea of General Yen* (*Kinesflickans hämnd*, Frank Capra, 1933). I en drömscen i filmen är skådespelaren Nils Asther sminkad med spetsiga öron, sneda ögon och Fu-Manchu-naglar, troligtvis för att verka mardrömslik och demonisk.²² Drag som alltså ses som "typiskt östasiatiska", så som sneda ögon, överdrivs för att signalera till publiken att den här karaktären är östasiatisk, vilket kan jämföras med hur överdrivet stora läppar och ögon målas på vita skådespelare för att uppnå ett traditionellt *blackface*.²³ Som tidigare nämnt finns även varianten där karaktärens ickevita drag antingen nonchaleras eller försvinner en bit in i filmen, som *Die Another Day* där den östasiatiska skurken omvandlar sig till en vit britt. Här har *whitewashing* funktionen att visa på antagonists omoral och slughet. Precis som utförandet av *blackface* idag inte nödvändigtvis är likadant som det gjordes förr kan även *yellowface* ha genomgått utveckling. Inte bara själva utseendet kan förändras, utan även hur utseendet används. Rent estetiskt, hur görs *yellowface* idag? Vilken funktion fyller samtida *yellowface*-karaktärer? Finns det några likheter med gamla exempel av *yellowface*? Tvärtom, finns det några nya funktioner och utföranden?

Som vägledning

I några av de tidigare nämnda filmexemplen har *yellowface* och *whitewashing* fyllt en funktion där karaktären ska verka ond eller skurkaktig. Deras *otherness* (olikhet) ger en distans till den vita protagonisten. I *Aloha* används också denna *otherness*, men den fyller en annorlunda

²² Robert B. Ito., "A Certain Slant": A Brief History of Hollywood Yellowface", *Bright Lights Film Journal*, 2014-05-02, artikel hämtad från <http://brightlightsfilm.com/certain-slant-brief-history-hollywood-yellowface/#.VlnWunYvfIV> (2016-01-20)

²³ Sammond, *Birth of an Industry*, s. 1 f

funktion. Där har filmskaparna valt att använda ön Hawaii och dess kultur som en renande plats för den krigshärjade vita protagonisten, som i detta fall heter Brian Gilcrest och som spelas av Bradley Cooper. Gilcrest har varit med om krig och hemska upplevelser i Afghanistan. Han kommer till ön Hawaii där han ska jobba för en miljardär, som spelas av Bill Murray. Jobbet i fråga innebär bland annat att i hemlighet skicka kärnvapen i en satellit upp i skyn åt Murrays karaktär Carson Welch, något som helt går emot vad urinvånarna på Hawaii vill. Dessa invånare framställs som fredliga och rädda om naturen, vilket står i kontrast till Welch girighet. Emma Stones karaktär Allison Ng ska då vara en av dessa hawaiiiska urinvånare som värnar om den hawaiiiska miljön, och när hon får reda på Welchs plan försöker hon att övertala Gilcrest att inte genomföra jobbet. Det är när Gilcrest inser att han har fattat tycke för Allison som han ser Hawaiis “rena” natur och anda, som enligt Crowe ska vara filmens kärna, och då beslutar han sig för att trotsa sin arbetsgivare och förstöra satelliten som innehåller dessa kärnvapen.²⁴ Insikten om naturens betydelse och kärleken till den “exotiska” Allison läker Gilcrests själsliga sår.

Mallen där en vit man med hjärnspöken kommer från krigsupplevelser till ett oskyldigt och bevarat paradys, där han finner sitt borttappade jag, är knappast något nytt eller unikt i Hollywood-filmer. Andra exempel som innehåller den här exakta prototypen är *Pocahontas* (Mike Gabriel, Eric Goldberg, 1995) och *Avatar* (James Cameron, 2009). Här fungerar de ickevita kvinnorna som en sorts guide för den vita manliga protagonisten för att komma till insikt. Denna mall påminner om *Manic Pixie Dream Girl* (“manisk älvisk drömtjej”), en term som filmskribenten Nathan Rabin myntade 2007. Rabin skrev att karaktärer som går under på begreppet “exists solely in the fevered imaginations of sensitive writer-directors to teach broodingly soulful young men to embrace life and its infinite mysteries and adventures.”²⁵ På liknande sätt som en *Manic Pixie Dream Girl*-karaktärs enda syfte är att liva upp den manliga protagonistens tillvaro, är Allisonns främsta uppgift som karaktär att hjälpa Gilcrest att komma till insikt om den hawaiiiska naturens “renhet” och sitt trasiga inre. Allison säger sig vara en fjärdedel hawaiiisk, och en fjärdedel kinesisk. Det är främst hennes hawaiiiska påbrå som

²⁴ Cameron Crowe, “A comment on Allison NG”, *The Uncool*, 2015-06-02, blogginlägg hämtad från <http://www.theuncool.com/2015/06/02/a-comment-on-allison-ng/> (2016-01-20)

²⁵ Nathan Rabin, “I’m sorry for coining the phrase ‘Manic Pixie Dream Girl’”, *Salon*, 2014-07-15, artikel hämtad från http://www.salon.com/2014/07/15/im_sorry_for_coining_the_phrase_manic_pixie_dream_girl/ (2016-01-20)

används som grund för hennes fria ande, vilket är rimligt då det är Hawaii som filmen centererar kring. Det är dock värt att titta på filmens klimax, när Gilcrest ska sabotera Welchs projekt. Här nämner karaktärerna att det även är några kineser som försöker hindra att satelliten skickas upp i skyn. Här klumpas Kina ihop med Hawaii som något som är långt ifrån Gilcrests vithet och västerländska värderingar, vilket kan kopplas till Ng kinesiska del. Det lägger tyngd på att det inte bara är hennes hawaiianska del som motsätter sig vapen i himlen, utan även hennes andra ickevita del.

En skillnad mellan Stones karaktär och till exempel protagonisten Pocahontas i filmen med samma namn är att karaktären Stone spelar, Allison Ng, inte uppfattas som något annat än just vit. Till synes verkar det inte som att något gjordes med Stones utseende för att hon skulle se mer östasiatisk ut. Istället är Allison väldigt verbal om att hon till hälften är ickevita. Hon visar stolt upp sin hawaiianska del genom att dansa hula hula-dans och spela upp hawaiianska sånger på gitarr. Hon ropar till och med vid ett tillfälle i filmen "I'm Hawaiian!" för att verkligen framhäva den delen av sig själv. Andra ställen där filmen lyfter fram Allisons "exotiska" del är också när hon lyckas förhandla med urinvånarna när Gilcrest misslyckas. Istället för att påvisa Allisons ickevita del genom utseende tilldelas hon karaktärsdrag och val som står i kontrast med Gilcrests vithet. Allisons kulturella arv, snarare än etniska arv, blir även väldigt påtagligt i kontrast till karaktären Tracy Woodside, spelad av Rachel McAdams. Tracy är Gilcrests före detta flickvän, och precis som Gilcrest själv är hon vit. Hon presenteras som en ordinär hemmafru utan de hawaiianska värderingarna som värnar om naturen. Medan Tracy står för Gilcrests gamla värderingar, får Allison och hennes fria ande som kommer med hennes ickevita bakgrund stå för hans nyupptäckta jag. När Gilcrest går vidare från Tracy till Allison, går han vidare från sina gamla värderingar till ett helare jag.

Som en komisk effekt

I *How I Met Your Mother* används också denna *otherness*, men i detta fall för att skapa en komisk effekt. Skådespelarna Alyson Hannigan (som spelar Lily), Colbie Smulders (som spelar Robin) och Josh Radnor (som spelar Ted) har i episoden *Slapsgiving 3: Slapointment in Slapmarra* iklätt sig *yellowface* för att spela Marshalls (Jason Segel) kinesiska mentorer i

kampsport. De kvinnliga skådespelarna har blivit ljusst sminkade med dekorativa pinnar i håret, medan den enda manliga skådespelaren ikläds en Fu Manchu-mustasch. Alla tre bär svarta peruker och sidenkläder och de talar annorlunda än vad de vanligtvis gör i serien, Robin kallar till exempel Marshall för "young one". Under mötet med Marshall äter de nudlar med pinnar och håller upp te från asiatiskt porslin, något som de tre karaktärerna inte setts göra i andra avsnitt av serien. Ett publikskratt är pålagt när tittaren får se de tre skådespelarna i *yellowface* för första gången, med vilket alltså menas att den blotta synen av dem är avsedd att vara komisk.

Ytterligare pålagt skratt hörs när karaktären Marshall betalar med "much gold" istället för med amerikanska dollar och när karaktärerna pratar om "Magical Gong Sheng Forrest" som finns i Kina. Dessa två skämt pekar mot att Kina ses som en fjärran civilisation, nästan som ett sagoland. Andra skämt spelar på stereotyper, ett exempel är att både Lily och Robin ska föreställa 86 respektive 106 år när de är iförda *yellowface*, när de båda skådespelarna i själva verket är kring 30 år gamla, vilket anspelar på fördomen att asiatiska kvinnor ser yngre ut än vad de är. Vidare ska Lily i *yellowface* verka åtråvärd för Marshall, vilket antagligen är för att Lily i övriga serieavsnitt är gift med Marshall. Detta är dock värt att nämna då det är i kontrast med karaktären Ted då han iförd *yellowface* framställs som ensam och oattraktiv när han desperat frågar Marshall om han känner några singelkvinnor. Allt detta pekar på att humorn ligger i det som ligger långt borta för de amerikanska karaktärerna, det som de inte är vana vid.

Att applicera *yellowface* på vita skådespelare för att skapa en komisk effekt är varken något nytt eller unikt, *Breakfast at Tiffany's* är ett känt exempel. Där spelar Mickey Rooney protagonisten Hollys japanska granne mr. Yunioshi som ofta blir störd av hennes vilda liv eftersom han kräver lugn och ro. Humorn är avsedd att ligga i motsättningarna som uppstår när deras kulturer och livsstilar kolliderar. Publiken får till exempel se hur han blir arg när Holly stör honom när han fridfullt dricker te. Liksom i *How I Met Your Mother* presenteras även här den manliga östasiatiska karaktären som ensam och oattraktiv. Detta blir tydligt när Holly säger till mr. Yunioshi att om han slutar tillrättavisa henne för att hon stör honom så kanske han får ta lite bilder av henne, varpå han vid tanken på förslaget snabbt mjuknar. Enligt *Reversing the Lens* av Lane Ryo Hirabayashi och Jun Xin var detta inte alltför ovanligt förekommande vid tiden *Breakfast at Tiffany's* hade premiär då japanska manliga karaktärer i filmer kring 50-talet ofta

porträtterades som avsexualiserade.²⁶ Även om Ted i *How I Met Your Mother* ska föreställa att komma från Kina är det intressant att se att denna stereotypen används på 2010-talet då samma bok tar upp hur östasiatiska kvinnor i filmer ofta får spela vita mäns sexuella intressen, en stereotyp som också märks i avsnittet då Lily i *yellowface* finns där för Marshalls sexuella njutning.²⁷ Alltså är det inte endast i hur *yellowface* brukas för att uppnå en komisk effekt som *How I Met Your Mother* delar likheter med *Breakfast at Tiffany's*, utan även hur de olika könsstereotyperna har applicerats.

Det kan verka harmlöst att använda *yellowface* om avsikten var att ge tittaren underhållning. Kanske kan man se detta som ett tillfälle att ge östasiater ett skratt genom igenkänningshumor. Blir det dock igenkänningshumor när du inte kan se dig själv i karaktärerna på skärmen? Dels blir det svårt för östasiater att identifiera sig med vita skådespelare i *yellowface* just för att det är vita i kostymer, och inte människor som de känner igen sig i. Dessutom porträtteras de östasiatiska karaktärerna här som högst stereotypa. En annan del i det är att Kina och dess historia och kultur visas som något att skratta åt snarare än med, vilket blir tydligt när endast synen av skådespelarna i *yellowface* är avsett för att generera skratt. Betyder detta att man inte kan skämta om östasiater och deras kultur alls? Även om Hollywood som känt underrepresenterar minoriteter finns det exempel där östasiater har fått stå i centrum för underhållning, till exempel TV-serien *Fresh Off the Boat* (Nahnathcka Kahn, 2015). Komediserien är baserad på den amerikan-taiwanesiske TV-kocken Eddie Huangs självbiografi *Fresh Off the Boat - A Memoir* (2013) och seriens skapare är inte östasiatisk, men Kahn har rötter i Iran och är därför en del av en av många minoriteter som underrepresenteras i media.²⁸ Med en rollista som innehåller många östasiatiska skådespelare, och inte en enda vit skådespelare i *yellowface*, har serien diskuterats i media som en potentiell början på en mer korrekt och mer vid representation av minoriteter.²⁹ ³⁰ Det är alltså möjligt att ha olika

²⁶ Hirabayashi, Xin, *Reversing the Lens*, s.163

²⁷ Hirabayashi, Xin, *Reversing the Lens*. s. 158 f

²⁸ Nellie Andreeva "Nahnatchka Khan Immigrant Family Comedy With Jake Kasdan Lands At ABC As Put Pilot", *Deadline*, 2013-08-13, artikel hämtad från <http://deadline.com/2013/08/nahnatchka-khan-family-comedy-with-jake-kasdan-lands-at-abc-as-put-pilot-563676/> (2016-01-20)

²⁹ Billy Procida, "ABC's 'Black-ish,' 'Cristela,' 'Fresh Off the Boat' a win for racial diversity in television comedy?", *Laugh Spin*, 2014-05-14) artikel hämtad från

minioiriteter som utgångspunkt för igenkänningshumor, men med vita skådespelare i *yellowface* når inte den komiska effekten fram till människorna bakom kulturen som står i centrum.

Som reinkarnation

Cloud Atlas är som bekant en filmadaptation av romanen med samma namn, skriven av David Mitchell. Kring valet att använda sig av *yellowface* resonerade filmens regissörer “ The purpose of having actors take on multiple roles (...) is to portray the continuity of souls.”³¹ Här syftar de på hur karaktärernas själar färdas genom tid och rum, och för att visa på detta har samma själ fått spelas av samma skådespelare. Denna reinkarnation ska även ha varit närvarande i romanen som filmen är en adaptation av. Tiden och platsen för de olika episoderna i filmen som själarna färdas genom är: Stillahavsöarna 1849, Cambridge/Edinburgh 1936, San Francisco 1974, London 2012, Neo Seoul 2144 och Big Isle 104 vintrar efter Fallet. Det är alltså på dessa platser vid de specifika tidspunkterna som själarna färdas i, och efter varje liv ska de ha fått erfarenheter och visdom som hjälper dem att utvecklas till nästa episod. När de kommer tillbaka till en ny episod spelas alltså själen av samma skådespelare. Med det resonemanget kan man tänka sig att regissörerna konsekvent kommer att följa denna formel skådespelare/själ. Det finns dock logiska hål i detta resonemang. Å ena sidan finns det skådespelare i filmen som Jim Sturgess, vars karaktärer har liknande värderingar och som utvecklas i en snarlik riktning. I episoden som utspelas 1849 på Stillahavsöarna, och sedan ett skepp, spelar Sturgess Adam Ewing, en vit man som känner avsky inför slaveriet av svarta människor, och som sedan hjälper en svart man att gömma sig ombord på skeppet han åker hem till England med. Denna medmänsklighet rimmar bra med karaktären han spelar i Neo Seoul 2144, nämligen frihetskämpen Hae-Joo Chang. Denna karaktär bryter mot lagar och skjuter mot poliser för att befria Soonmi, en slav vars enda syfte är att agera servitris på sin ägares restaurang. Alltså fungerar själens utveckling.

<http://www.laughspin.com/2014/05/14/abcs-black-ish-cristela-and-fresh-off-the-boat-a-win-for-racial-diversity-in-television-comedy-videos/> (2016-01-20)

³⁰ Kat Chow, “You'll Be Seeing More Asian-Americans On Network TV This Fall”, *NPR*, 2014-05-13, artikel hämtad från

<http://www.npr.org/sections/codeswitch/2014/05/13/311908833/youll-be-seeing-more-asian-americans-on-network-tv-this-fall> (2016-01-20)

³¹ Jordan Zakarin, “‘Cloud Atlas’ Slammed for Lack of Asian Actors, ‘Yellow Face’ Makeup By Advocacy Group”, *The Hollywood Reporter*, 2012-10-25, artikel hämtad från

<http://www.hollywoodreporter.com/news/cloud-atlas-asian-actors-yellow-face-manaa-383070> (2016-01-20)

Å andra sidan finns det skådespelare som spelar karaktärer som inte har mycket gemensamt. Tom Hanks spelar även han i episoden som utspelas 1849. Där spelar han dr. Henry Goose som långsamt förgiftar Sturgess karaktär Ewing samtidigt som han stjälar hans värdesaker. I en annan episod, som äger rum i San Francisco 1973, spelar han sedan Isaac Sachs, en karaktär som mycket lite liknar dr. Goose. Här hjälper han Halle Berrys karaktär Luisa Rey att avslöja en konspiration samtidigt som han blir kär i henne. För att vara hennes medbrottsling betalar han med sitt liv. Medan dr. Goose framställs som en ond mördare och tjuv, framställs Sachs som godhjärtad och rättfärdig. Tittar man dessutom på episoden som utspelas i London 2012 ser man att här spelar Tom Hanks återigen en mördare, som i det här fallet slänger iväg en litteraturkritiker ifrån en balkong. I ett försök att knyta an till reinkarnationstemat uppvisar Hanks karaktär Dermot Hoggins intresse för Berrys namnlösa och dialoglösa karaktär. Det ter sig trots det mycket ologiskt att dessa tre karaktärer skulle inneha samma själ, dels på grund av bristen på gemensamma egenskaper, men även på grund av att det inte verkar som denna själ utvecklas till sitt nästa liv. Filmen förhåller sig alltså inte kontinuerligt till inkarnationslinjen.

Det är även intressant att undersöka hur inkarnationen används, vilka som återföds som vilka. Utöver tidigare nämnda Sturgess får även Hugh Grant, James D'Arcy och Hugo Weaving iklä sig *yellowface* i episoden som utspelas i Neo Seoul 2144, där de alla är tungt sminkade för att få mindre ögon och en del av dem har fått svarta peruker. Om användandet av *yellowface* i *How I Met Your Mother* påminner om det i *Breakfast at Tiffany's*, påminner det här om *The Teahouse of the August Moon*. Istället för att *yellowface* ska verka underhållande används det i både *The Teahouse of the August Moon* och *Cloud Atlas* med en ambition att övertyga publiken om att det är östasiatiska karaktärer de ser. I båda fallen har stora ansträngningar gjorts på sminket, vilket syns mest i hur ögonen har sminkats mindre. Medan de största manliga rollerna gick till vita skådespelare, gick de två tyngsta kvinnliga rollerna i samma episod till de östasiatiska skådespelarna Doona Bae och Zhou Xun. Dessa två skådespelare spelar slavarna Soonmi och Yoona, med Hugh Grants karaktär Seer Rhee som ägare. Slavarna har producerats i mekaniska maskiner med ändamålet att tjäna så kallade "pure bloods", alltså de som är födda ur en livmoder och därmed får leva ett värdigt liv. Alltså har skådespelarna iklädda *yellowface* fördelats karaktärerna som är "pure bloods", och de östasiatiska skådespelarna har blivit

tilldelade att spela deras slavar. *Yellowface*-karaktärerna är alltså i en tydlig maktposition över de karaktärerna som spelas av östasiatiska skådespelare, vilket är ett intressant val då vita har en maktposition över ickevita idag i många avseenden, speciellt i västvärlden. Fördelningen av rollerna visar alltså inte endast på hur själar kan resa genom tid och rum, utan även hur samhällshierarkin faktiskt ser ut idag.

Inte endast när det kommer till ras är de vita skådespelarna i *yellowface* på en annan maktnivå än de östasiatiska skådespelarna, utan även när det kommer till könsroller. Som tidigare nämnt beskriver författarna i *Reversing the Lens* hur östasiatiska kvinnor ofta ska finnas där för vita mäns njutning i filmer, inte sällan är de också mycket passiva.³² I *Cloud Atlas* ska visserligen inte de vita skådespelarna upplevas som vita, men eftersom fördelningen ser ut så att de vita männen spelar olika sorters makthavare, och de två östasiatiska kvinnorna spelar deras ägodelar, blir det ett tydligt mönster i vem som har auktoritet. Utöver Doona Bae och Zhou Xun spelas deras medslavar också av andra östasiatiska skådespelare. På makthavarnas sida syns endast vita män i *yellowface*, inte några kvinnor eller östasiatiska män. Denna maktobalans visas bland annat genom att Seer Rhee våldtar Yoona vid ett tillfälle, för att sedan döda henne medan hon försöker fly. Ett annat exempel är trots att Soonmi senare blir ansiktet utåt för en revolution, måste hon först räddas av Hae-Joo Chang, två gånger. Efter den andra räddningen har de sex. Det är alltså inte endast vitas maktposition över ickevita som speglas i hur vita i *yellowface* spelar auktoriteter, utan även könsmaktordningen reflekteras i rollfördelningen. Det verkar därmed som att trots regissörernas ambition att använda *yellowface* som en del i en unik funktion där skådespelarna byter ras för att påvisa reinkarnation, har *yellowface* brukats på ett sätt att skilja vita och ickevita, män och kvinnor.

Som något vita inte är

Det verkar som att bruket av *yellowface* på ett eller annat sätt leder till att distans skapas mellan de vita karaktärerna och de ickevita karaktärerna. I *Aloha* används denna *otherness* för att presentera en motpol till protagonisten, för att visa upp ett romantiskt intresse som är tillräckligt olikt honom för att få honom ändra sig. Med *How I Met Your Mother* blir *yellowface* något

³² Xing, Hirabayashi, *Reversing the Lens*, s. 158, 159

roligt. I *Cloud Atlas* är det dock snarare de östasiatiska skådespelarna som får spela “de andra” än de vita skådespelarna i *yellowface*. De spelar en slags framtidsslav som endast är producerad för att tjäna andra, för att sedan dö och bli föda till nya slavar. I kontrast med “pure bloods”, som de vita skådespelarna porträtterar, är detta en typ av karaktär som blir närmast utomjordisk eftersom detta inte är något som existerar utanför filmens berättelse. Till skillnad från *Aloha* och *How I Met Your Mother* är det alltså karaktärerna utan *yellowface* som här exotifieras, och de med *yellowface* hade egentligen kunnat ta av sig sin kostym och spelat vita eftersom rollfördelningen gjort det tydligt vem som har makt och vem som är ägodel. Här är det alltså snarare hur de vita skådespelarna förhåller sig till de ickevita skådespelarna som skapar distans snarare än bruket av *yellowface*. Oavsett om *yellowface* skapar distans eller inte är det dock tydligt att de ickevita karaktärerna (eller i *Cloud Atlas* fall, de ickevita skådespelarna) inte existerar på samma villkor som de vita gör. De exotifieras och avhumaniseras genom sin ras, genom sin *otherness*.

Varför?

Trots många olika argument om varför filmindustrin inte bör bruka *yellowface* fortsätter det att användas. Det beror inte på att publiken inte kritiserar när *yellowface* syns på bioduken. I alla fall de som tas upp i den här uppsatsen kom en rad kritiker till tals via bland annat sociala medier. Efter att *Slapsgiving 3: Slapppointment in Slapmarra* sändes 2014 gick många användare på plattformen Twitter igång och kritiserade serien. Hashtagen #HowIMetYourRacism spreds.³³ Detsamma gäller *Aloha* (2015), som inte bara möttes av en kritikerstorm, utan även floppade genom att endast dra in drygt 26 miljoner dollar med en budget på 37 miljoner dollar.³⁴ *Cloud Atlas* (2012) drog desto mer publik, och är därför inte en flopp.³⁵ Däremot fick filmen också mycket kritik, bl. a. av organisationen MANAA (Media Action Network for Asian Americans), som aktivt arbetar för mer och bättre representation av nordamerikanska asiater, som gav filmen stark kritik för sitt användande av *yellowface*.³⁶

Ett förslag som *Reversing the Lens* tar upp gällande hur producenter resonerar när det kommer till valet att använda *yellowface* är för att “most Americans cannot tell the difference anyhow”.³⁷ Detta menar författarna gäller, inte endast *yellowface*, utan även fenomenet där östasiater får roller där de spelar en annan nationalitet än den de tillhör (t. ex. när skådespelare med koreanskt påbrå spelar en karaktär med kinesiskt ursprung). I enlighet med det resonemanget kan man anta att de amerikaner, som alltså inte kan märka denna skillnad, knappast är östasiater. Skulle filmen endast distribueras i USA skulle förslaget kunna rättfärdigas på något plan eftersom östasiater är en minoritet där, grovt förenklat. Dock brukar inte stora produktioner endast distribueras i produktionslandet (eller ens små produktioner). *Cloud Atlas* är dessutom inte en Hollywood-produktion. Just i *Cloud Atlas* spelar även en stor koreansk skådespelare, Doona Bae, kanske för att attrahera koreansk publik, och risken att publiken i

³³ Kai Ma, “Dear, ‘How I Met Your Mother’, ‘Asian’ Is Not a Costume”, *Time*, 2014-01-17, artikel hämtad från <http://time.com/1155/dear-how-i-met-your-mother-asian-is-not-a-costume/> (2016-01-20)

³⁴ “Aloha”, *Box Office Mojo*, uppslagspost hämtad från <http://www.boxofficemojo.com/movies/?id=crowe2014.htm> (2016-01-20)

³⁵ “Cloud Atlas”, *Box Office Mojo*, uppslagspost hämtad från <http://www.boxofficemojo.com/movies/?id=cloudatlas.htm> (2016-01-20)

³⁶ “MANAA Asserts Offensive Use of Yellowface Make-Up and Exclusion of Asian Actors In The Film ‘Cloud Atlas’”, Media Action Network For Asian Americans, 2013-04-13, blogginlägg hämtad från <http://manaa.org/?p=203> (2016-01-20)

³⁷ Xing, Hirabayashi, *Reversing the Lens*, s. 165

Korea skulle märka skillnad mellan skådespelarna med *yellowface* och östasiatiskt ursprung är väldigt stor. Med detta sagt verkar det som att det finns andra, mer konkreta, potentiella anledningar till varför *yellowface* används som är värda att undersöka.

För att locka publik

Att sätta Emma Stone i rollen som en kvinna som är en fjärdedel kinesisk och en fjärdedel hawaiiansk kan på pappret tyckas vara ett märkligt val, eftersom Stone inte har något annat än europeiskt påbrå. Utöver bristen på hawaiianskt påbrå har Stone inte heller några kulturella kopplingar till Hawaii.³⁸ På regissören Cameron Crowes hemsida resonerar han på följande sätt kring valet av skådespelare:

As far back as 2007, Captain Allison Ng was written to be a super-proud ¼ Hawaiian who was frustrated that, by all outward appearances, she looked nothing like one. A half-Chinese father was meant to show the surprising mix of cultures often prevalent in Hawaii. Extremely proud of her unlikely heritage, she feels personally compelled to over-explain every chance she gets. The character was based on a real-life, red-headed local who did just that.³⁹

Tanken var alltså att karaktären skulle ha hawaiianskt och kinesiskt påbrå, men att omgivningen skulle uppfatta henne som vit. Att hitta en skådespelare som möter dessa kriterier kan tyckas vara svårt, men Crowe nämner att orsaken till denna kombination är att visa på mångfalden som finns på Hawaii. I denna mångfald på ön bör man då kunna finna en skådespelare som möter dessa kriterier. Om det dessutom är mångfald Crowe är ute efter kan man fråga sig varför han valde tre huvudkaraktärer som alla uppfattas som vita (en mall som majoriteten av protagonister i stora produktioner passar in i).

I kritiken som filmen fick gavs olika förslag på andra etablerade skådespelerskor som på olika sätt passar in på dessa kriterier, bl. a. Sandrine Holt, Olivia Munn och Janel Parrish.⁴⁰

³⁸ "Emma Stone - Biography", *IMDb*, uppslagspost hämtad från http://www.imdb.com/name/nm1297015/bio?ref=nm_ov_bio_sm (2016-01-20)

³⁹ Cameron Crowe, "A comment on Allison NG", *The Uncool*, 2015-06-02, blogginlägg hämtad från <http://www.theuncool.com/2015/06/02/a-comment-on-allison-ng/> (2016-01-20)

⁴⁰ Alex E. Jung, "Casting Emma Stone As Allison Ng in *Aloha* Should Have Been a Great White *Nope*", *Vulture*, 2015-01-15, artikel hämtad från <http://www.vulture.com/2015/06/emma-stone-played-an-asian-american-in-aloha.html> (2016-01-20)

Alltså finns det ingen brist på andra kanske bättre passande alternativ. Varför då välja Emma Stone för rollen som Allison Ng? Något som kan ses som en stor fördel med att välja Stone framför de andra alternativen är hennes popularitet. På hennes meritlista finns stora roller som Peter Parkers kärlek Gwen Stacy i *The Amazing Spiderman* (Marc Webb, 2012) och *The Amazing Spiderman 2* (Marc Webb, 2014), och hennes Oscars-nominerade roll i *Birdman or (The Unexpected Virtue of Ignorance)* (Alejandro G. Iñárritu, 2014). Dessa stora roller har de andra alternativen svårt att konkurrera med, speciellt i ett överväldigande vitt Hollywood. Istället för att satsa på en mindre känd skådespelare, som i sin tur potentiellt skulle dra mindre publik, och som har mer kopplingar till Hawaii och Kina, kan regissören velat köra på ett "säkert kort". Det är svårt att mäta hur mycket mer biopublik det lockar att ha kända skådespelare i produktionen, men stjärnsystemet i det tidiga Hollywood visar på att det har varit ett väl etablerat knep stora filmbolag tagit till just för att locka mer publik.⁴¹ Även Richard Dyer resonerar i *Stars* att även om en filmstjärna inte är en garanti för succé, har det visat sig vara ett framgångsrikt koncept många gånger att använda sig av en skådespelare för att sälja filmer.⁴² Detta kan ha varit anledning till varför Mickey Rooney valdes för att spela japan i *Breakfast at Tiffany's* (1961), eftersom han var en väl etablerad skådespelare långt innan filmen spelades in. Det kanske fungerade för *Breakfast at Tiffany's*, som blev en kommersiell framgång då den drog in 14 miljoner dollar, men om det var tanken med valet av Stone fungerade det inte för *Aloha* (som bekant blev en kommersiell flopp).⁴³

I en film som *Cloud Atlas*, där listan med tunga roller är lång, finns det mycket plats för att rollsätta stora filmstjärnor för att locka publik. Som tidigare nämnt blev inte *Cloud Atlas* en ekonomisk förlust, kanske var det just på grund av valet att använda sig av många stora skådespelare. Till skillnad från *Aloha* är det inte endast amerikanska skådespelare i produktionen. Merparten av skådespelarna är briter, alla etablerade och kända för allmänheten i olika grad. En orsak till detta kan vara för att tre av de sex episoderna utspelas på ställen och tidpunkter där det med största sannolikhet talades brittisk engelska (Stillahavsöarna 1849,

⁴¹ David Bordwell, Kristin Thompson, *Film History. An Introduction*, tredje reviderade upplagan, Boston m fl: McGraw-Hill 2010, s.30, 31

⁴² Dyer, *Stars*, s. 10 f.

⁴³ "Breakfast at Tiffany's - Box office", *IMDb*, uppslagspost hämta från http://www.imdb.com/title/tt0054698/business?ref=tt_dt_bus (2016-01-20)

Cambridge/Edinburgh 1936, London 2012). Antagandet om att stjärnstatus spelar in när det kommer till valet av att använda *yellowface* verkar relevant när man tittar på rollistan för *Cloud Atlas*. De mest kända skådespelarna Tom Hanks, Halle Berry, Hugo Weaving, Jim Sturgess och Hugh Grant får spela i alla sex episoderna, medan de mindre berömda skådespelarna får spela i tre till fem av episoderna. Inför episoden som utspelar sig i Neo Seoul 2144 fanns en chans att tilldela rollen till några östasiatiska skådespelare för att få mångfald i rollistan. Även om regissörerna ville hålla sig till att skådespelarna skulle spela i flera episoder hade fler östasiater kunna få roller, men av de elva skådespelare som både fick spela i flera episoder och i episoden som utspelas i Neo Seoul är endast två östasiatiska. Av dessa två fick bara en spela en större roll i episoden om Neo Seoul, vilket fortfarande inte är anmärkningsvärt med tanke på att flera av de vita skådespelarna fick spela flera viktiga karaktärer i mer än en episod. Alltså prioriterades skådespelare som var kända internationellt framför att rollsätta östasiatiska skådespelare kända i sina hemländer.

Som tidigare nämnt tilldelades en stor koreansk skådespelare en tung roll, nämligen Doona Bae. Hon får sällskap av en annan östasiatisk skådespelare i en mindre roll, Zhou Xun. Som *Reversing the Lens* påpekade är det vanligt att rollbesätta östasiater i inkorrekt nationalitet, vilket är fallet i valet av Zhou Xun eftersom hon kommer från Kina och inte Korea. Varför välja endast två östasiatiska skådespelare, och dessutom inte välja två som kommer ifrån Korea där berättelsen utspelas? Utöver argumentet att publiken ändå inte skulle märka skillnad, kan det ha med marknadsföring att göra. Precis som det finns orsak att tro att de amerikanska skådespelarna valdes för att attrahera amerikansk publik, finns det här orsak att tro att just dessa två skådespelare fick rollerna för att locka koreansk respektive kinesisk publik. Att det skulle vara för realismens skull verkar högst osannolikt då majoriteten av skådespelarna som spelar koreaner i filmen trots allt spelas av västerländska skådespelare.

På grund av lojalitet

Reinkarnationen som förekommer i *Cloud Atlas* ska som bekant varit direkt hämtad från romanen med samma namn. Man kan argumentera för att detta är orsak nog för att iklä vita skådespelare *yellowface*, för det är en vanlig uppfattning att stark lojalitet till verket som filmen

är baserad på är den bästa metoden när det kommer till att göra en filmadaptation av ett litterärt verk. Thomas M. Leitch argumenterar dock i sin text “Twelve Fallacies in Contemporary Adaptation Theory” för att trohet till originaltexten inte är ett optimalt sätt att mäta hur lyckad en adaptation är eftersom “adaptations will always reveal their sources’ superiority because whatever their faults, the source texts will always be better at being themselves.”⁴⁴ Därför bör *Cloud Atlas* bedömas som ett fristående verk, utan originaltexten i åtanke. Det blir problematiskt när en film förlitar sig på att vara en adaptation av en text. Innehållet, rasistiskt eller inte, kommer och bör granskas oberoende av verket filmen är baserad på. Dessutom finns det andra sätt än att sminka skådespelarna tungt för att upplevas vara östasiater för att förmedla hur själar reser genom tid och rum, och ett av de sätten brukas faktiskt i *Cloud Atlas*. Ett födelsemärke som föreställer ett stjärnfall syns på de själarna som figurerar i flest episoder, bland annat syns det på Halle Berry och Tom Hanks. Detta för att visa att själarna är sammanlänkande. Alltså är inte *yellowface* nödvändigt för att förmedla filmens kosmiska atmosfär.

För att hylla

Enligt en av skaparna bakom *How I Met Your Mother*, Carter Bays, var *Slapsgiving 3: Slapointment in Slapmarra* menat som en hyllning till kampsportfilmer. På sitt Twitter-konto skriver Bays att ambitionen var att avsnittet skulle vara en “unabashedly immature homage to Kung Fu movies”.⁴⁵ Mycket riktigt finns det mycket i avsnittet som pekar på att avsikten har varit att hylla. Till exempel talar karaktärerna i avsnittet om en barnbok som heter “The Slapping Tree” av Pai Mei, vilket kan antas vara en hyllning till legenden om Pai Mei som varit utgångspunkten för filmer producerade i Hong Kong.⁴⁶ Senare återfanns samma karaktär i den amerikanska filmen *Kill Bill vol. 2* (Quentin Tarantino, 2004), som även den var avsedd som en hyllning. Andra element som märks i avsnittet, och som även har använts i kampsportsfilmer, är

⁴⁴ Thomas M. Leitch, “Twelve Fallacies in Contemporary Adaptation Theory”, *Criticism*, 2003:2

⁴⁵ Meghan Keneally, “How I Met Your Mother creators apologize for using ‘yellowface’ to make their white actors appear Asian for a fantasy sequence”, *Daily Mail*, 2014-01-16, artikel hämtad från <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2540872/How-I-Met-Your-Mother-creators-apologize-using-yellowface-make-white-actors-appear-Asian-fantasy-sequence.html> (2016-01-20)

⁴⁶ Sascha Matuszak, “Pai Mei the Cruel: The (Almost) Invincible Fist of the White Lotus Clan”, *Vice*, 2015-06-08, artikel hämtad från <http://fightland.vice.com/blog/pai-mei-the-cruel-the-almost-invincible-fist-of-the-white-lotus-clan> (2016-01-20)

panflöjtsmusik och en scen där eleven med ögonbindel använder de slag som läraren lärt hen. Avsikten att upphöja en kultur som skaparna uppskattar är därmed på många sätt tydlig.

Att ha ambitionen att hylla en annan kultur kommer ofta med en god avsikt, men att hedra genom att använda medel som förr har brukats för att nedsätta människorna bakom det du hyllar leder det till att hyllningen uteblir. På 1800-talet började New York blir mer heterogent tack vare att fler invandrare kom till staden för handel. Efterfrågan på kinesiska lyxvaror blev stor, vilket förde med sig invandrande kineser. Mångkulturen i staden började speglas på teaterscenen, och *yellowface* började här användas av vita skådespelare. En viss typ av bild av kineser och deras kultur började formos och spridas efter folkets önskingar om att se spektakel. Judy Tzu-Chun Wu beskriver i *American Quarterly* hur det gjordes: “By displaying Chinese women with bound feet and Chinese men with physical deformities, the Western self naturally emerged at the top of the hierarchy of biological evolution and civilization.”⁴⁷ Deras framställning av kineserna som kom till staden var alltså mycket kränkande för att höja upp sin egen vithet, och detta bidrog *yellowface* på teaterscenen med. Därför blir det svårt att uppleva *Slapsgiving 3: Slapointment in Slapmarra* som en hyllning då sättet hyllningen görs på brukade vara ett sätt för vita skådespelare att visa sin överlägsenhet över kineser. Att en vit regissör skulle visa sin uppskattning för svart kultur genom att iklä vita skådespelare *blackface* verkar inte speciellt sannolikt idag med filmindustrins kunskap om uttryckets mörka historia. På samma sätt är det därför olämpligt att bruka *yellowface* i syfte att hylla.

Utöver *yellowface* historia återkommer man till en av de vanligaste anledningarna till att uttrycket får kritik, nämligen att vita redan är överrepresenterade i amerikansk media. Att de vita skådespelarna prioriterades över de östasiatiska blir mycket tydligt i avsnittet då de östasiatiska skådespelarna behandlas som rekvisita. Endast ett par stycken av dem har dialog, och de är alla namnlösa. Detta visar på hur skaparna bakom serien var villiga att hylla en kultur, men inte villiga att inkludera människorna bakom kulturen. Dessutom kan man ifrågasätta om ordet “hyllning” är det lämpliga ordet här, och om inte ordet “stöld” passar bättre.⁴⁸ Det är trots allt

⁴⁷ Judy Tzu-Chun Wu, “Review: Porcelain, Yellowface, and Immigration Exclusion: Orientalism and American Identity”, *American Quarterly*, 2000-01-12, Vol. 52, Issue 4 (2016-01-21) s. 742 f

⁴⁸ Sammond, *Birth of an Industry*, s. 25

vita skapare med vita skådespelare som använt östasiatisk kultur utan att kreditera folket bakom kulturen.

För vitt bakom kameran?

En del av problemet kan potentiellt ligga hos de som håller i tyglarna när det kommer till rollistan. Om den lilla gruppen med makten att tilldela roller i filmindustrin är homogen är risken hög att mångfalden uteblir. En sannolik gissning är för att personer bakom filmer, medvetet som omedvetet, tar fram berättelser och karaktärer som de själva kan identifiera sig med. Om det bara är en viss sorts person bakom kameran blir det bara en viss sorts person framför kameran.

I en studie som genomfördes vid University of Southern California av dr. Stacy L. Smith, dr. Marc Choueiti och dr. Katherine Pieper, där bland annat de 100 mest framgångsrika filmerna i USA 2013 undersöktes för se över representationen av olika folkgrupper, stod det:

Films without a Black director were responsible for casting Black characters in 10.8% of speaking parts. Black directors, conversely, cast Black characters in 46% of all of the speaking roles. This is a 35.2% increase and is consistent with our previous research.⁴⁹

Denna studie pekar på att representation inte endast har betydelse framför kameran, utan även bakom. Med ickevita regissörer och manusförfattare blir det fler karaktärer från minoriteter i filmer och på TV, av samma anledning som att vita bakom kameran resulterar i vita framför kameran: de skapar karaktärer de kan identifiera sig med. Utöver att det blir mer vid representation av olika sorters människor på den vita duken med olika folk av olika bakgrund bakom kameran, kan chansen öka att det blir mer korrekt representation av olika minoriteter om de som är ansvariga för representationen har någon koppling till kulturen som representeras. Ett exempel finns att hitta i fallet med användandet av *yellowface* i *How I Met Your Mother*. Som tidigare nämnt hade avsnittet potential att bli något som östasiatiska tittare funnit underhållande om de hade identifierat sig med karaktärerna, men eftersom representationen inte hade någon

⁴⁹ Stacy L. Smith, Marc Choueiti, Katherine Pieper, "Race/Ethnicity in 600 Popular Films: Examining On Screen Portrayals and Behind the Camera Diversity", University of Southern California, studie hämtad från <http://annenbergl.usc.edu/pages/~media/MDSCI/Racial%20Inequality%20in%20Film%202007-2013%20Final.ashx> (2015-01-20)

anknytning till faktisk östasiatisk kultur eller faktiska östasiater uteblev detta. Om det hade funnits anställda med östasiatiskt ursprung bakom kameran i produktionen av *How I Met Your Mother* hade denna inkorrekta representation med stor sannolikhet inte inträffat.

Bakom alla tre filmerna som står i fokus i denna text står vita regissörer, manusförfattare och så kallade *casting directors* (rolltilldelare).^{50 51 52} När en homogen grupp ska visa upp ett folkslag och kultur man själv inte är en del av (i detta fall vita filmskapare som behandlar östasiatiska karaktärer) finns det ofta ingen där att kritisera den tvivelaktiga representationen, som att anända *yellowface*. Det är dock värt att nämna att i produktionen av *Aloha* arbetade både folk av hawaiiansk och kinesisk ursprung.⁵³ Däremot hade inga av dessa ickevita filmarbetare någon högre position i produktionen som producent eller *casting director*.

I slutänden handlar kanske användandet av *yellowface* till största del just om vilka som besitter de höga positionerna, de som har makten. Utan mångfald bland dem som bestämmer över vad som visas upp blir det inte heller mångfald i den slutgiltiga produkten.

⁵⁰ "Aloha - Full Cast & Crew", *IMDb*, uppslagspost hämtad från http://www.imdb.com/title/tt1243974/fullcredits?ref=tt_ov_st_sm (2016-01-20)

⁵¹ "Cloud Atlas - Full Cast & Crew", *IMDb*, uppslagspost hämtad från http://www.imdb.com/title/tt1371111/fullcredits?ref=tt_cl_sm#cast (2016-01-20)

⁵² "How I Met Your Mother - Full Cast & Crew", *IMDb*, uppslagspost hämtad från http://www.imdb.com/title/tt3359400/fullcredits?ref=tt_ov_wr#writers (2016-01-20)

⁵³ Cameron Crowe, "A comment on Allison NG", *The Uncool*, 2015-06-02, blogginlägg hämtad från <http://www.theuncool.com/2015/06/02/a-comment-on-allison-ng/> (2016-01-20)

Slutsats

Det är nu strax över hundra år sedan *Madame Butterfly* hade premiär. Filmen berättar historien om hur en japansk flicka (Mary Pickford i *yellowface*, och man kan anta att hon valdes på grund av sin väldigt höga stjärnstatus) blir förälskad i en amerikansk man som tar henne när det passar honom, och lämnar henne för att vara med en vit kvinna när det passar honom. En maktrelation, baserat både på kön och ras, dem emellan är alltså tydlig. Trots att filmen är över drygt hundra år gammal verkar allt detta relevant när man ser över hur och varför *yellowface* har använts i de olika filmerna som varit i fokus av denna uppsats. Utöver att det i alla tre fallen är nästan helt uteslutande vita bakom kameran, precis som i fallet med *Madame Butterfly*, finns även distansen mellan de vita och de östasiatiska karaktärerna där, det anspelas på *otherness*. *How I Met Your Mother* försökte använda *yellowface* som ett sätt att underhålla, men i själva verket framställde serien Kina och dess kultur som en fjärran civilisation värd att skratta åt. I *Cloud Atlas* spelade vita män i *yellowface* makthavare av olika slag, och östasiatiska skådespelare spelade deras slavar. I båda fallen är dessutom de östasiatiska kvinnorna föremål för de vita/vita i *yellowface* begär. *Aloha* kanske inte visar upp en lika klar bild av ett maktförhållande, men det är tydligt att den delvis östasiatiska karaktären endast finns där för att få den vita manliga protagonisten att komma till insikt. Karaktärerna existerar inte på samma villkor.

Som i fallet med *Madame Butterfly* och många andra av de filmerna som tas upp här finns det skäl att tro att åtminstone en del i varför *yellowface* har valts är för att vita skådespelare antas locka mer publik. Avsikter som att hylla och hålla sig trogen till originalverket uttrycks också, men i praktiken bidrar även filmer med de ambitionerna till bristande representation och att östasiatiska skådespelare exkluderas. Den kanske största orsaken är bristen på mångfald bakom kameran, och så länge som det inte ändras kommer *yellowface* att med största sannolikhet att förekomma fler gånger. Baserat på dessa tre filmer verkar det alltså som att utvecklingen av *yellowface*-traditionen är näst intill ickeexisterande. Inte heller verkar *yellowface* vara något som kommer att försvinna snart. Så sent som i december 2015 fick filmen *Absolutely Fabulous: The Movie (Helt Hysterisk: Filmen)*, Mandie Fletcher, 2016) kritik på plattformen Twitter från den koreanskamerikanske komikern Margaret Cho för att den vita skådespelaren Janette Tough har valts för att spela den japanske designern Huki Muki, sminkad i komplett *yellowface* med bland

annat mindre ögon.⁵⁴ Om *yellowface* har förekommit i en film under 2010-talet utan att vara rasistiskt, utan att vara på bekostnad av östasiatiska skådespelare och utan att representationen av östasiater blir lidande så har det undgått mig.

⁵⁴ Ben Child, "Margaret Cho sparks Ab Fab Twitter storm after accusing movie of 'yellowface'", *The Guardian*, 2015-12-17, artikel hämtad från <http://www.theguardian.com/film/2015/dec/17/margaret-cho-twitter-storm-accusing-ab-fab-movie-yellowface-racism> (2016-01-20)

Käll- och litteraturförteckning

Filmer

Aloha

Produktionsbolag: Columbia Pictures, Regency Enterprises

Ursprungsland: U.S.A.

Premiärår: 2015

Producent: Cameron Crowe och Scott Rudin

Regissör/manusförfattare: Cameron Crowe

Fotograf: Eric Gautier

Klipp: Joe Hutshing

Originalmusik: Jon Thor Birgisson och Alex Somers

Skådespelare: Emma Stone, Bradley Cooper, Rachel McAdams, Bill Murray, John Krasinski, Alec Baldwin m. fl.

Längd: 105 min.

Cloud Atlas

Produktionsbolag: Cloud Atlas Productions, X-Filme Creative Pool, Anarchos Pictures, A Company Filmproduktionsgesellschaft, ARD Degeto Film, Ascension Pictures, Dreams of Dragon Picture, Five Drops, Media Asia Group

Ursprungsland: Tyskland och U.S.A.

Premiärår: 2012

Producent: Stefan Arndt, Grant Hill, Tom Tykwer, Andy Wachowski och Lana Wachowski

Regissör: Tom Tykwer, Andy Wachowski och Lana Wachowski

Manusförfattare: David Mitchell (roman), Tom Tykwer, Andy Wachowski och Lana Wachowski

Fotograf: Frank Griebe och John Toll

Klipp: Alexander Berner och Claus Wehlisch

Originalmusik: Reinhold Heil, Johnny Klimek och Tom Tykwer

Skådespelare: Tom Hanks, Halle Berry, Jim Broadbent, Hugo Weaving, Jim Sturgess, Doona Bae, Ben Wishaw, Keith David, James D'Arcy, Xun Zhou, David Gyasi, Susan Sarandon, Hugh Grant m. fl.

Längd: 172 min

How I Met Your Mother - Slapsgiving 3: Slappointment in Slapmarra (säsong 9, episod 14)

Produktionsbolag: Bays Thomas Productions och 20th Century Fox Television

Ursprungsland: U.S.A.

Premiärår: 2014

Producent: Missy Alexander och Rachel Axler

Regissör: Pamela Fryman

Manusförfattare: Carter Bays och Craig Thomas

Fotograf: Christian La Fountaine

Klipp: Susan Federman

Originalmusik: John Swihart

Skådespelare: Josh Radnor, Jason Segel, Cobie Smulders, Neil Patrick Harris, Alyson Hannigan m. fl.

Längd: 22 min.

Tryckt material

Bordwell, David, Kristin Thompson, *Film History. An Introduction*, tredje reviderade upplagan, Boston m ml: McGraw-Hill 2010

Dyer, Richard, *Stars*, London: British Film Institute 1998

Hirabayashi, Lane Ryo, Xing, Jun, *Reversing the Lens - Ethnicity, race, gender and sexuality though film*, Boulder Colorado: University Press of Colorado 2003

- Lott, Eric, *Love and Theft*, New York: Oxford University Press 1993
- Mitchell, David, *Cloud Atlas*, London: Hodder and Stoughton Ltd 2004
- Moon, Krystyn, *Yellowface: Creating the Chinese in American Popular Music and Performance, 1850s-1920s*, New Brunswick, New Jersey och London: Rutgers University Press 2005
- Leitch, Thomas M., "Twelve Fallacies in Contemporary Adaptation Theory", *Criticism*, 2003:2
- Pallas, Hynek, *Vithet i svensk spelfilm 1989 - 2010*, Göteborg: Filmkonst 2011
- Sammond, Nicholas, *Birth of an Industry*, Durham och London: Duke University Press 2015
- Trinh Vo, Linda, *Keywords for Asian American Studies*, New York och London: New York University Press 2015,
- Wu, Judy Tzu-Chun, "Review: Porcelain, Yellowface, and Immigration Exclusion: Orientalism and American Identity", *American Quarterly*, 2000-01-12, Vol. 52, Issue 4 (2016-01-21)

Otryckt material

- "Aloha", *Box Office Mojo*, uppslagspost hämtad från
<http://www.boxofficemojo.com/movies/?id=crowe2014.htm> (2016-01-20)
- "Aloha - Full Cast & Crew", *IMDb*, uppslagspost hämtad från
http://www.imdb.com/title/tt1243974/fullcredits?ref_=tt_ov_st_sm (2016-01-20)
- "Breakfast at Tiffany's - Box Office", *IMDb*, uppslagspost hämtad från
http://www.imdb.com/title/tt0054698/business?ref_=tt_dt_bus (2016-01-20)
- "Breakfast at Tiffany's - Trivia", *IMDb*, uppslagspost hämtad från
http://www.imdb.com/title/tt0054698/trivia?item=tr2483974http://www.imdb.com/title/tt0054698/business?ref_=tt_dt_bus (2016-01-20)
- "Cloud Atlas", *Box Office Mojo*, uppslagspost hämtad från
<http://www.boxofficemojo.com/movies/?id=cloudatlas.htm> (2016-01-20)
- "Cloud Atlas - Full Cast & Crew", *IMDb*, hämtad från
http://www.imdb.com/title/tt1371111/fullcredits?ref_=tt_cl_sm#cast (2016-01-20)
- "Emma Stone - Biography", *IMDb*, uppslagspost hämtad från
http://www.imdb.com/name/nm1297015/bio?ref_=nm_ov_bio_sm (2016-01-20)

“How I Met Your Mother - Full Cast & Crew”, *IMDb*, uppslagspost hämtad från http://www.imdb.com/title/tt3359400/fullcredits?ref_=tt_ov_wr#writers (2016-01-20)

“etnicitet”, *Nationalencyklopedin*, hämtad från <http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/etnicitet> (2016-01-20)

Artiklar och blogginlägg:

Andreeva, Nellie, “Nahnatchka Khan Immigrant Family Comedy With Jake Kasdan Lands At ABC As Put Pilot”, *Deadline*, 2013-08-13, artikel hämtad från <http://deadline.com/2013/08/nahnatchka-khan-family-comedy-with-jake-kasdan-lands-at-abc-as-put-pilot-563676/> (2016-01-20)

Andrist, Lester, “What Is Whitewashing and Why Does It Matter?”, *The Sociological Cinema*, 2015-02-22, blogginlägg hämtad från <http://www.thesociologicalcinema.com/blog/what-is-whitewashing> (2016-01-20)

Child, Ben, “Margaret Cho sparks Ab Fab Twitter storm after accusing movie of 'yellowface'“, *The Guardian*, 2015-12-17, artikel hämtad från <http://www.theguardian.com/film/2015/dec/17/margaret-cho-twitter-storm-accusing-ab-fab-movie-yellowface-racism> (2016-01-20)

Chow, Kat, “You'll Be Seeing More Asian-Americans On Network TV This Fall”, *NPR*, 2014-05-13, artikel hämtad från <http://www.npr.org/sections/codeswitch/2014/05/13/311908833/youll-be-seeing-more-asian-americans-on-network-tv-this-fall> (2016-01-20)

Crowe, Cameron, “A comment on Allison NG”, *The Uncool*, 2015-06-02, blogginlägg hämtad från <http://www.theuncool.com/2015/06/02/a-comment-on-allison-ng/> (2016-01-20)

Ito, Robert B., “‘A Certain Slant’: A Brief History of Hollywood Yellowface”, *Bright Lights Film Journal*, 2014-05-02, artikel hämtad från <http://brightlightsfilm.com/certain-slant-brief-history-hollywood-yellowface/#.VlnWunYvfIV> (2016-01-20)

Jung, Alex E., “Casting Emma Stone As Allison Ng in *Aloha* Should Have Been a Great White Nope”, *Vulture*, 2015-01-15, artikel hämtad från

<http://www.vulture.com/2015/06/emma-stone-played-an-asian-american-in-aloha.html>

(2016-01-20)

Keneally, Meghan, “How I Met Your Mother creators apologize for using ‘yellowface’ to make their white actors appear Asian for a fantasy sequence”, *Daily Mail*, 2014-01-16, artikel hämtad från

<http://www.dailymail.co.uk/news/article-2540872/How-I-Met-Your-Mother-creators-apologize-using-yellowface-make-white-actors-appear-Asian-fantasy-sequence.html> (2016-01-20)

Ma, Kai, “Dear, ‘How I Met Your Mother’, ‘Asian’ Is Not a Costume”, *Time*, 2014-01-17, artikel hämtad från <http://time.com/1155/dear-how-i-met-your-mother-asian-is-not-a-costume/>

(2016-01-20)

Matuszak, Sascha, “Pai Mei the Cruel: The (Almost) Invincible Fist of the White Lotus Clan”, *Vice*, 2015-06-08, artikel hämtad från

<http://fightland.vice.com/blog/pai-mei-the-cruel-the-almost-invincible-fist-of-the-white-lotus-club> (2016-01-20)

Procida, Billy, “ABC’s ‘Black-ish,’ ‘Cristela,’ ‘Fresh Off the Boat’ a win for racial diversity in television comedy?”, *Laugh Spin*, 2014-05-14) artikel hämtad från

<http://www.laughspin.com/2014/05/14/abcs-black-ish-cristela-and-fresh-off-the-boat-a-win-for-racial-diversity-in-television-comedy-videos/> (2016-01-20)

Rocha, Veronica, “Kanye West-themed frat party at UCLA sparks protests, claims of racism”, *LA Times*, 2015-10-09, artikel hämtad från

<http://www.latimes.com/local/lanow/la-me-ln-ucla-blackface-kanye-party-20151008-story.html> (2016-01-20)

Smith, Nigel M., “Emma Stone says Aloha casting taught her about whitewashing in Hollywood”, *The Guardian*, 2015-07-17, artikel hämtad från

<http://www.theguardian.com/film/2015/jul/17/emma-stone-admits-her-casting-in-aloha-was-misguided> (2016-01-20)

Zakarin, Jordan, “‘Cloud Atlas’ Slammed for Lack of Asian Actors, ‘Yellow Face’ Makeup By Advocacy Group”, *The Hollywood Reporter*, 2012-10-25, artikel hämtad från

<http://www.hollywoodreporter.com/news/cloud-atlas-asian-actors-yellow-face-manaa-383070>
(2016-01-20)

Studier:

Hunt, Darnell, Ramon, Ana-Christina, Price, Zachary, "2014 Hollywood Diversity Report: Making Sense of the Disconnect", Ralph J. Bunche Center for African American Studies - UCLA, studien hämtad från

<http://www.bunchecenter.ucla.edu/wp-content/uploads/2014/02/2014-Hollywood-Diversity-Report-2-12-14.pdf> (2016-01-20)

Smith, Stacy L., Choueiti, Marc, Pieper, Katherine, "Race/Ethnicity in 600 Popular Films: Examining On Screen Portrayals and Behind the Camera Diversity" University of Southern California, studie hämtad från

<http://annenbergl.usc.edu/pages/~media/MDSCI/Racial%20Inequality%20in%20Film%202007-2013%20Final.ashx> (2016-01-20)

Filmer:

Avatar

Produktionsbolag: Twentieth Century Fox Film Corporation, Dune Entertainment, Ingenious Film Partners och Lightstorm Entertainment

Ursprungsland: U.S.A och Storbritannien.

Prämiärår: 2009

Regissör: James Cameron

Birdman or (The Unexpected Virtue of Ignorance)

Produktionsbolag: New Regency Pictures, M Prods, Grisbi Productions, Le, TSG Entertainment och Worldview Entertainment

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 2014

Regissör: Alejandro G. Iñárritu

Breakfast at Tiffany's (Frukost på Tiffany's)

Produktionsbolag: Jurow-Shepherd

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 1961

Regissör: Blake Edwards

Dear White People

Produktionsbolag: Code Red, Duly Noted och Homegrown Pictures.

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 2014

Regissör: Justin Simien

Die Another Day

Produktionsbolag: Eon Productions, Danjaq, Metro-Goldwyn-Mayer och United Artists

Ursprungsland: Storbrittanien. och U.S.A.

Prämiärår: 2002

Regissör: Lee Tamahori

Kill Bill vol. 2

Produktionsbolag: Miramax, A Band Apart och Super Cool ManChu

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 2004

Regissör: Quentin Tarantino

Madame Butterfly

Produktionsbolag: Famous Players Film Company

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 1915

Regissör: Sidney Olcott

Pocahontas

Produktionsbolag: Walt Disney Pictures och Walt Disney Feature Animation

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 1995

Regissör: Mike Gabriel och Eric Goldberg

The Amazing Spiderman

Produktionsbolag: Columbia Pictures, Marvel Entertainment och Laura Ziskin Productions

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 2012

Regissör: Marc Webb

The Amazing Spiderman 2

Produktionsbolag: Columbia Pictures, Marvel Entertainment, Avi Arad Productions och Matt Tolmach Productions

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 2014

Regissör: Marc Webb

The Bitter Tea of General Yen (Kinesflickans hämnd)

Produktionsbolag: Columbia Pictures Corporation

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 1933

Regissör: Frank Capra

The Last Airbender

Produktionsbolag: Paramount Pictures, Nickelodeon Movies, Blinding Edge Movies, Kennedy/Marshall Company och Industrial Light & Magic

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 2010

Regissör: M. Night Shyamalan

The Lone Ranger

Produktionsbolag: Walt Disney Pictures, Jerry Bruckheimer Films, Blind Wink Productions, Infinitum Nihil, Classic Media och Silver Bullet Productions

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 2013

Regissör: Gore Verbinski

The Teahouse of the August Moon (Tehuset Augustimånen)

Produktionsbolag: Metro-Goldwyn-Mayer

Ursprungsland: U.S.A.

Prämiärår: 1956

Regissör: Daniel Mann

